

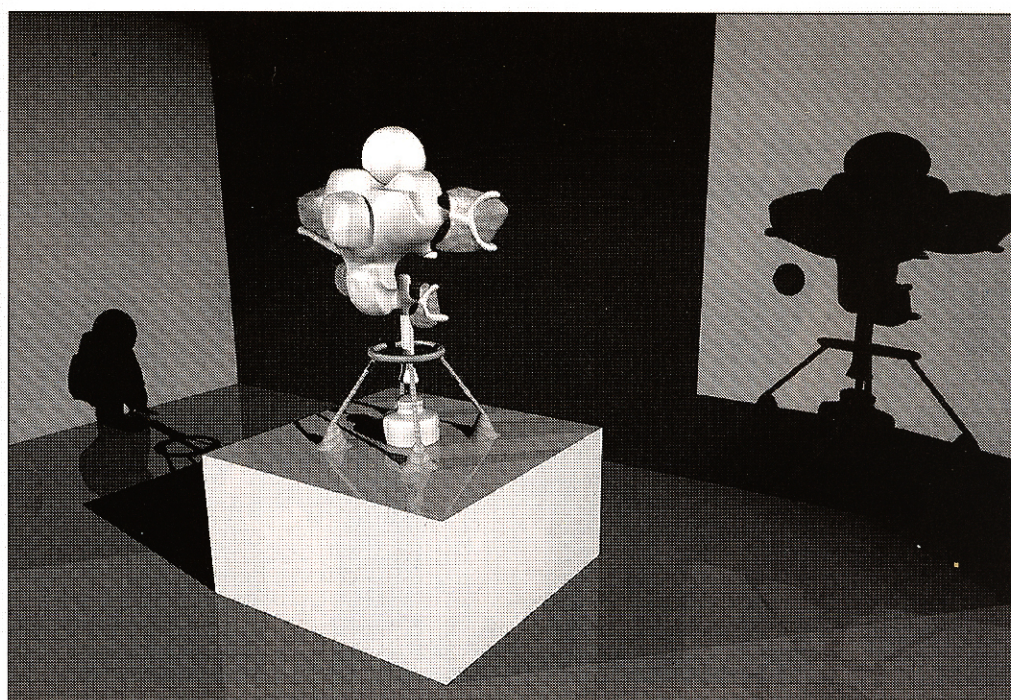
Computer als schetsboek

De laatste jaren wordt de liefhebber van eigentijdse beeldende kunsten in Kunsthalle Lophem doorgaans geconfronteerd met jong uitheems en dan vooral nog Skandinavisch talent. Maar dit keer kreeg een jonge West-Vlaming de ruimte als forum. De 24-jarige Nick Ervinck laat er een bevreemdende sculptuur zien, 2 films en een reeks digitale prints, die straks een incubatiekit zullen stofferen.

Toen ik vorige week naar de openingseremonie van de Olympische Spelen in Athene keek, moest ik onwillekeurig terugdenken aan het werk van Nick Ervinck, dat ik de dag voordien in Kunsthalle Lophem had gezien. Het ingetogen Olympische spektakel waarbij de integrale geschiedenis van de Spelen via digitale spits technologie vorm kreeg, werd gekenmerkt door een schijnbaar moeiteloos overbruggen van tijd en ruimte. Je zag lijven en sculpturen gracieus opsplitsen, ongehinderd eigen banen trekken om uiteindelijk weer perfect samen te smelten tot het oorspronkelijke beeld.

Fragmenteren en herdefiniëren

Ook bij Ervinck draait het in hoofdzaak om fragmenteren en herdefiniëren. In Kunsthalle Lophem krijgen kunstenaars immers alleen dan een forum wanneer ze op vernieuwende wijze de huidi-

Eén van de digitale creaties van de jonge Kortemarkenaar Nick Ervinck in Kunsthalle Lophem. (Foto KHL)

ge versplinterde samenleving op een originele manier in beeld proberen te brengen. Proberen? Dat op z'n minst! Wat Ervinck nu laat zien, is het gevolg van een incubatieperiode, een tijdsbestek waarin pogingen worden ondernomen om tot nieuwe vormen te komen. Het resultaat is geen eindproces en mislukken moet kunnen. Een soort labo, dus.

Ruimtetuig

Voorin de Kunsthalle staat "Sorkob Rovsna", een soort ruimtetuig, een soort maquette voor iets wat een ruimtevoertuig zou kunnen zijn, een toestelletje om het oppervlak van nog ondoorgegronde planeten af te tasten. Het spaciaal ding heeft iets absoluut tijdloos en doet in zijn poëtische envergre een beetje denken aan het werk van Panamarenko. Prototype.

"Fragmented en redefined" heet de film (16'), een compilatie filmbeelden gerealiseerd tussen 2002 tot 2004, van een jonge kunstenaar van wie de computer ondertussen het schetsboek is geworden. Het Ervinck-tuig zal wellicht nooit op dat ongekend oppervlak rijden, maar de fantasie kent in de digitale wereld van de jonge Kortemarkenaar geen grenzen. Muren zijn

plots geen muur meer en de zwaartekracht wordt overwonnen. In Ervincks wereld kan schijnbaar alles, staat noch ligt iets vast. Je kijkt je ogen uit op dingen die alleen maar refereren aan wat je kent.

Spleen met bevreemdende sculpturen

De jonge kunstenaar speelt met (zijn zelf gecreëerde) bevreemdende sculpturen, tilt monumentale architecturen op alsof het niets is en blaast volmaakt nieuwe vormen leven in. Een huis wordt structuur en vederlicht, gaat zweven, valt uiteen in elementen, komt terug samen, verandert van kleur, kleuren verschuiven, nemen de bovenhand, alles wordt goud, terwijl schaduwen meespelen en volume worden, en vormen tot schaduwen metamorfoserend. Af en toe maken nieuwe verrassende vormen (wezens?) hun verschijning en herkennen we handelingen. Tijd noch ruimte hebben vat op de dingen. Het benaauwt af en toe een beetje, maar vaak is het ook poëtisch vertederend.

Reële en virtuele beelden

Hoewel meerdere sculpturale vormen, samen met 12.000 foto's, een geheel eigen beeldarchief bevolken, laat Ervinck maar één sculptuur reëel betasten. Omdat door het tastbaar maken van de elementen het fantastische eigenlijk een beetje wordt doorbroken?

Heel typerend voor de wereld van Ervinck is de mix van reële en virtuele beelden, vormen en environments, het creëren van een soort nieuw universum waarin hij hoopt de chaos onder controle te krijgen, terwijl hij tegelijk de dingen op hun kop blijft zetten.

Het doet me beetje denken aan het werk die jonge grootmeester van het digitale beeld, de Zwitser Yves Netzhammer. Die vertrekt van tekeningen en zijn (nochtans behoorlijk abstract) werk verwijst duidelijker naar het leven in al zijn facetten. Bij de nog jongere Ervinck is het nog wat meer freewheelen en zoeken ook, zegt hij zelf, terwijl zijn werk vaak refereert aan de schilder- en beeldhouwkunst, aan stillevens. Hoewel, af en toe is er ook de glimlach om ironiserende en/of erotiserende wendingen.

(Johan Debruyne)